

Любица : Прости ме, Добро. Като гледамъ тази кошница, смѣхъ ме е. Това е глупостъ . . . Колкото такива кошници има по свѣта, всички си приличатъ. Но такава прилика . . . не — не разбирамъ азъ

Добра : Що ти е, Любице, — не разбирамъ какво искашъ да кажишъ ?

Люба : Слушай, Добро, да ти разкажъ една история — твърдѣ кратка история . . . Прѣди да се прѣселимъ въ града, ний живѣехме въ едно тихо селце. О, това бѣ чудно, чудно врѣме! Тамъ нѣмаше тукашнитѣ хубости, но имаше прѣкрасни гори и хубави равни ливади, къдѣто азъ скачахъ по цѣль день съ милата си другарка Златка . . . Беряхме ягоди, цвѣти, въ нашата кошница и го донасахме въ къщи. Златкина майка ни даваше захаръ за тѣхъ.

Добра : Златка — Златка — Казвашъ; де разкажи по-нататѣкъ!

Люба : Нѣма вече що. Татко бѣ прѣмѣстенъ въ града, а азъ — трѣбва да се раздѣлижъ съ моята Златка. Съ нея ний се обичахме като сестри. Отъ тука ѝ писахъ еднѣжъ и тя ми отговори и още еднѣжъ ми писа, а знаешъ и сама, какво е у насъ: Сега има това,-послѣ онова — не успѣхъ на врѣме да отговорѣжъ Златки и тя вече не ми писа.

Добра : А къдѣ е сега Златка?

Люба : Не ѝ знаѣжъ. Минѣлото лѣто се на-канихъ , та ѝ писахъ, ала писмото ми не могло да ѝ намѣри и ми го повърнахъ отъ пощата обратно. Разбира се отъ това, че Златка не е вече и тя въ онова село. Помолихъ тогава баща си да распита за тѣхъ и слѣдъ нѣколко врѣме той ми съобщи, че баща ѝ умрѣлъ.